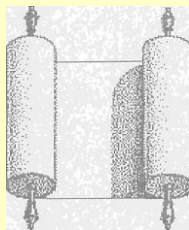

U en uw huis

(uittreksel)

Auteur: C. H. Mackintosh

Uitgever: Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260
7120 AG Aalten, Nederland
Tel. 0543-4717 46
Fax 0543 - 47 85 33
E-mail: info@uhwdw.nl

Er zijn twee huizen die een heel voorname plaats innemen in het geïnspireerde Woord van God, en dat zijn: het huis van God en het huis van de dienstknecht van God. God hecht onmetelijk veel waarde aan Zijn huis; en terecht, want het is van Hem. Zijn waarheid, Zijn eer, Zijn karakter, Zijn heerlijkheid, zijn alle inbegrepen in het karakter van Zijn huis. Daarom is het Zijn verlangen dat het stempel van wat Hij is duidelijk te zien is op datgene wat Hem toebehoort. Als God een huis heeft, dan moet het zeker zijn: een Goddelijk huis, een heilig huis, een geestelijk huis, een verheven huis, een rein en hemels huis. En het moet dit alles niet alleen maar in abstracte of theoretische positie en beginsel zijn, maar praktisch en erdoor gekenmerkt. Haar abstracte positie is gegrond op wat God voor haar heeft gedaan, en waar Hij haar heeft geplaatst; maar haar praktisch karakter is gegrond op de daadwerkelijke wandel van hen die hier beneden op aarde deel van haar uitmaken.

Welnu, terwijl misschien vele harten zijn voorbereid om zich te verdiepen in de waarheid en het belang van al de beginselen die zijn verbonden met Gods huis, zijn er naar verhouding misschien maar weinigen die zin hebben om een behoorlijke hoeveelheid aandacht te schenken aan de beginselen die verbonden zijn met het huis van de dienstknecht van God; hoewel iedere gelovige, als hem de vraag zou worden gesteld: Welk huis komt op de tweede plaats na het huis van God?, ongetwijfeld zou antwoorden: Het huis van Zijn dienstknecht. Aangezien er echter niets is te vergelijken met het heilige gezag van Gods Woord in haar toepassing op het geweten, zal ik enige Schriftplaatsen aanhalen, die vanuit een klaar en krachtig gezichtspunt zullen laten zien wat Gods gedachten zijn over het huis van iemand die verbinding met Hem heeft.

Toen de ongerechtigheid van de wereld vóór de zondvloed ten top was gestegen, en het einde van alle vlees was gekomen vooreen rechtvaardig God, die op het punt stond om het hevig getij van het oordeel te laten komen over het verdorven toneel, bereikten deze zoete woorden het oor van Noach: 'Ga gij en uw ganse huis in de ark, want u heb Ik gezien rechtvaardig voor Mijn aangezicht in dit geslacht' (Gen. 7:1).

Nu zal men zeggen dat Noach een type was van Christus - het rechtvaardige hoofd van een verlore familie - verlost krachtens hun verbinding met Hem. Dit alles wordt ten volle beaamd; maar het zinnebeeldige karakter van Noach doorkruist op geen enkele wijze het beginsel dat ik tracht af te leiden van deze en daaraan verwante Schriftplaatsen. Dit beginsel zal ik hier, aan het begin, duidelijk vastleggen - het is dit: *het huis van elke dienstknecht van God is, krachtens haar verbinding met Hem, gebracht in een positie van voorrecht en van verantwoordelijkheid als consequentie daarvan*¹.

Dat dit een beginsel is dat grote praktische consequenties met zich meebrengt, zullen wij, met Gods zegen en genade, zien voordat we dit geschrift beëindigen; maar we moeten eerst trachten de waarheid ervan te funderen vanuit het Woord van God. Wanneer we uitsluitend overgelaten zouden zijn aan geredeneer vanuit analogie (of: overeenkomstigheid), dan zou

---

¹ De lezer zal naar ik vertrouw, niet de gedachte krijgen dat de noodzaak van het werk van de Heilige Geest in de wedergeboorte van de kinderen van christelijke ouders zou worden geloofend of belemmerd. Dat verhoede God! 'Tenzij iemand opnieuw geboren wordt, kan hij het koninkrijk Gods niet zien'. Dit is even waar van een kind van christelijke ouders als van ieder ander. Genade is geen erfgoed. De kern van hetgeen waarop ik wil aandringen bij christelijke ouders dat de schrift een man onlosmakelijk verbindt met zijn huis en dat de christelijke ouder de waarborg heeft op God te mogen rekenen voor zijn kinderen en verantwoordelijk is om zijn kinderen voor God op te voeden. Laat ieder die dit ontkent Ef.6:4 dan maar eens uitleggen

onze stelling gemakkelijk bewezen zijn; want niemand, die ook maar enigszins bekend is met het karakter en de wegen van God, zal ooit tot de veronderstelling komen dat Hij zo onuitsprekelijk veel waarde zou hechten aan Zijn eigen huis, en helemaal niet, of bijna niet, aan dat van Zijn dienstknecht. Dit zou onmogelijk zijn; het zou volslagen anders zijn dan God is, en God moet altijd handelen zoals Hij is.

Maar wij zijn niet overgelaten aan analogie over deze zeer belangrijke en praktische kwestie; en de Schriftplaats die zojuist werd aangehaald, vormt één van de eerste van een serie directe en positieve bewijzen. Daarin vinden we die buitengewoon betekenisvolle woorden: *'U en uw huis'* onafscheidelijk met elkaar verbonden. God openbaarde geen behoudenis voor Noach die zonder geldingskracht was voor het huis van Noach. Zoiets heeft hij nooit overwogen. Dezelfde ark die open stond voor hem, stond ook open voor hen. Waarom? Was het omdat ze geloof hadden? Nee; maar omdat *hij* het had, en zij waren met hem verbonden. God gaf hem een blanco cheque voor hemzelf en zijn gezin, en het was nu aan hem om deze cheque in te vullen door hen met zich naar binnen te brengen.

Ik herhaal, dit doet helemaal geen afbreuk aan Noach als type. Ik zie hem als type, maar ik zie hem ook zoals hij persoonlijk was. Evenmin kan ik, onder welke omstandigheden ook, een man scheiden van zijn huis. Het huis van God wordt ingevoerd in zegen en verantwoordelijkheid wegens haar verbinding met Hem; en het huis van de dienstknecht van God wordt ingevoerd in zegen en verantwoordelijkheid wegens haar verbinding met hem. Dit is onze stelling.

De volgende Schriftplaats waarnaar ik zal verwijzen, vond plaats in het leven van Abraham. 'En de Heere zeide: Zal ik voor Abraham verbergen wat ik doe?... Want ik ken hem, opdat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zou bevelen, en zij de weg des Heeren houden, om te doen gerechtigheid en gericht, opdat de Heere over Abraham bringe hetgeen Hij over hem gesproken heeft' (Gen. 18:17-19). Hier is het geen kwestie van behoudenis, maar van gemeenschap met de gedachten en raadsbesluiten van God; en laat de christelijke ouder het feit opmerken en ernstig overdenken, dat toen God een man uitzocht aan wie Hij Zijn geheime raadsbesluiten kon ontvouwen, Hij iemand uitkoos die het eenvoudige kenmerk bezat van 'het bevelen van zijn kinderen en zijn huis'. Voor een teer geweten blijkt dit een zeer scherp beginsel te zijn. Indien er één punt is boven elk ander waarin christenen hebben gefaald, dan is het wel juist op dit punt van het bevelen van hun kinderen en hun huis. Zeker hebben zij God niet voor ogen gehad in deze dingen; want als ik let op het gehele verslag van Gods handelingen met Zijn huis, dan vind ik die onveranderlijk gekenmerkt door de uitoefening van macht op grond van gerechtigheid. Hij heeft Zijn heilig gezag stevig gevestigd en onversaagd uitgeoefend.

Het doet er niet toe wat het uiterlijk aspect of karakter van Zijn huis is, het wezenlijke beginsel van Zijn bemoeienis ermee is onbewegelijk. 'Uw getuigenissen zijn zeer getrouw; heiligheid past bij Uw huis, o Heere! tot in lengte van dagen' (vgl. Eng.vert. JND).

Welnu, de dienstknecht moet altijd zijn Meester tot voorbeeld nemen; en wanneer God Zijn huis bestuurt in gerechtigheid, dan ik ook; want wanneer ik in één of ander onderdeel van mijn gedrag anders ben dan Hij, dan moet ik in dat opzicht fout zijn. Dit is duidelijk.

Maar niet alleen bestuurt God zo Zijn huis. Hen die dat ook doen, heeft Hij evenzeer lief,

toont hen Zijn goedkeuring en bejegt hen met Zijn merkbaar en geëerd vertrouwen. In bovenstaande Schriftplaats horen we Hem zeggen: 'Ik kan Mijn raadsbesluiten niet verbergen voor Abraham'. Waarom? Is het wegens zijn persoonlijke genade of geloof? Nee, maar eenvoudig omdat 'hij zijn kinderen zou bevelen en zijn huis'.

Een man die weet hoe hij zijn huis moet bevelen, is Gods vertrouwen waard. Dit is een verbazingwekkende waarheid, waarvan de scherpte het geweten van menig christenouder moest doordringen. Velen van ons zouden helaas, terwijl ons oog op Gen. 18:19 rust, onszelf wel mogen verootmoedigen voor Hem die dat woord uitsprak en liet opschrijven, en uitroepen: mislukking! mislukking! beschamende, vernederende mislukking! En waarom dit? Waarom hebben wij gefaald in het voldoen aan de ernstige verantwoordelijkheid die op ons rustte met betrekking tot het verschuldigde bevel over onze huizen? Ik geloof dat er maar één antwoord is, namelijk omdat wij tekort zijn geschoten in geloof het voorrecht te verwerkelijken dat onze huizen is verleend dankzij hun verbinding met ons. Het is opmerkelijk dat onze eerste twee bewijzen, ons inziens, met zulk een nauwkeurigheid de twee grote indelingen van ons onderwerp voorstellen: voorrecht en verantwoordelijkheid. In het geval van Noach stond het woord 'U en uw huis' in verbinding met behoudenis; in Abraham's geval: 'U en uw huis' in verbinding met zedelijk bestuur. De verbinding is zowel opvallend als mooi, en de mens die faalt in het door geloof zich toe-eigenen van het voorrecht, zal ook de morele kracht missen om aan de verantwoordelijkheid te beantwoorden. God beschouwt het huis van een man als een deel van hemzelf, en Hij kan niet in de geringste mate, zij het in beginsel of in praktijk, de verbinding veronachtzamen zonder ernstig schade te lijden, en ook het getuigenis te bederven.

De vraag voor het geweten van de christenouder is werkelijk: Reken ik op God wat betreft mijn huis, en bestuur ik mijn huis voor God? Zeker, een ernstige vraag. Toch moet er voor worden gevreesd dat heel weinigen de belangrijkheid en kracht ervan voelen. Hier heeft mijn lezer misschien de neiging naar meer bewijzen uit de Schrift te vragen dan tot nu toe werden aangevoerd met betrekking tot onze waarborg om op God te rekenen voor onze huizen. Ik zal daarom verder gaan met het aanhalen van Schriftplaatsen. Ik geef er één uit de geschiedenis van Jakob: 'Maak u op, trek op naar Bethel'. Naar 't schijnt, was dit aan Jakob persoonlijk gericht, maar hij dacht er geen moment aan om te scheiden van zijn gezin, noch wat betreft het voorrecht, noch de verantwoordelijkheid. Daarom wordt er onmiddellijk aan toegevoegd: 'Toen zeide Jakob tot zijn huisgezin en tot allen die bij hem waren: Doet weg de vreemde goden, die in het midden van u zijn, en reinigt u en verandert uw klederen; en laat ons ons opmaken en optrekken naar Bethel' (Gen. 35:1-3). Hier zien we dat een oproep tot Jakob het huis van Jakob onder verantwoordelijkheid bracht. Hij werd geroepen om op te gaan naar het huis van God, en onmiddellijk kwam de vraag op voor zijn geweten of zijn eigen huis in een passende toestand verkeerde om aan zulk een oproep gehoor te geven. We wenden ons nu tot de eerste hoofdstukken van het boek Exodus, waar we vinden dat één van de vier bezwaren van Farao tegen de volledige bevrijding en afzondering van Israël speciaal betrekking had op 'de kleine kinderen'. 'Toen werden Mozes en Aäron weder tot Farao gebracht, en hij zeide tot hen: Gaat henen, dient de Heere, uw God! wie en wie zijn zij, die gaan zullen? En Mozes zeide: Wij zullen gaan met onze jonge en met onze oude lieden; met onze zonen en met onze dochteren, met onze schapen en met onze runderen zullen wij gaan; want wij hebben een feest des Heeren' (Ex. 10:8-9). De reden waarom zij de kleine kinderen en alles met zich mee zouden nemen, was omdat zij een feest des Heeren gingen

houden. Het natuurlijk hart moge zeggen: Och, wat kunnen deze kleine schepsels voor verstand hebben van een feest des Heeren? Zijn jullie niet bang formalisten van hen te maken? Het antwoord van Mozes is eenvoudig en beslist: 'Wij zullen gaan met onze jonge ... *want* wij hebben een feest des Heeren'. Zij dachten er niet aan om één ding voor zichzelf te zoeken en iets anders voor hun kinderen. Zij droomden niet van Kanaän voor zichzelf en Egypte voor hun kinderen. Zouden zij kunnen genieten van het manna in de woestijn, of van het koren in het land, terwijl hun kinderen zich voedden met het loof, de uien en het knoflook van Egypte? Onmogelijk. Mozes en Aäron wisten niet van zulk een handelen. Zij voelden dat Gods oproep aan hen ook een oproep was aan hun kleine kinderen. En bovendien, wanneer het niet volledig was uitgevoerd, dan zouden ze nauwelijks langs de ene weg zijn weggetrokken uit Egypte, of hun kinderen zouden ze langs een andere weg teruggehaald hebben. Dat zoiets zou plaatsvinden, was satan zich maar al te goed bewust, en blijkt daarom de reden te zijn van het bezwaar: 'Niet alzo: gij mannen, gaat nu heen'. Dit is precies datgene wat zovele belijdende christenen doen (of althans proberen te doen) in deze tegenwoordige tijd. Zij belijden zelf uit te gaan om de Heere te dienen, maar hun kleine kinderen zijn in Egypte. Zij belijden dat zij 'drie dagreizen gegaan zijn in de woestijn'; met andere woorden: zij belijden dat ze de wereld hebben verlaten, zij belijden dat ze er dood voor zijn en met Christus zijn opgestaan als de bezitters van een hemels leven en erfgenamen van een hemelse heerlijkheid die ze verwachtten; maar zij laten hun kleine kinderen achter in de handen van Farao, of liever van Satan ².

Zij hebben voor zichzelf de wereld opgegeven, maar dat kunnen ze niet voor hun kinderen. Vandaar, dat op de dag van de Heere de beleden positie van vreemdelingen en pelgrims wordt ingenomen; liederen worden gezongen, gebeden uitgesproken, en beginselen geleerd die van een volk getuigen dat ver is gevorderd in het hemelse leven en zich in de praktische verwerkelijking zelfs tot aan de grenzen van Kanaän beweegt (in de geest zijn ze daar al reeds); maar, helaas! op maandagmorgen wordt dit door elke gewoonte, elk streven, elk doel, tegengesproken. De kleine kinderen worden opgevoed voor de wereld. Het terrein, het middel, het doel, en het hele karakter van hun opvoeding is werelds in de meest ware en strikte betekenis van het woord. Mozes en Aäron zouden zulke handelwijzen niet hebben begrepen, en inderdaad zou elk oprecht hart ze evenmin begrepen hebben. Ik zou geen ander beginsel, aandeel of toekomst voor mijn kinderen moeten hebben dan ik voor mijzelf heb; evenmin moest ik hen eigenlijk met enig ander oogmerk opvoeden. Indien Christus en

---

² Men zal zeggen dat er geen enkele parallel kan zijn tussen de daadwerkelijke verhuizing van mensen van het ene land naar een ander, en de opvoeding van onze kinderen. Ik antwoord: de parallel is alleen in beginsel van toepassing. Het is volkomen duidelijk dat we onze kinderen niet kunnen meenemen naar de hemel in de zin zoals de Israëlieten de hunne meenamen naar Kanaän. God alleen kan onze kinderen geschikt maken voor de hemel, door in hen het leven van Zijn eigen Zoon te planten; en Hij alleen kan hen in de hemel brengen, op Zijn eigen tijd. Al kunnen we dan onze kinderen niet geschikt maken voor de hemel, noch hen er heen brengen, zo kunnen we hen er niettemin door het geloof voor opvoeden; en het is niet alleen onze **plicht** (een arme, koude en onwaardige uitdrukking), maar ons hoog en heilig **voorrecht** dat te doen. Wanneer daarom het beginsel waarmee, en het doel waarvoor, we onze kinderen opvoeden, duidelijk werelds zijn, dan laten we in feite, voor zover het aan ons ligt, onze kinderen in de wereld. En aan de andere kant: wanneer ons beginsel en doel onmiskenbaar hemels zijn, dan voeden we hen, voor zover het aan ons ligt, op voor de hemel. Dit is mijn geliefde lezer, alles wat er in deze verhandeling wordt bedoeld met het achterlaten van onze kinderen in Egypte of ze meenemen naar Kanaän. Wij zijn ervoor verantwoordelijk onze kinderen **op te voeden**, hoewel we hen niet kunnen **bekeren**; en God zal zeker de getrouwe opvoeding zegenen van hen die Hij ons in genade heeft gegeven.

de hemelse hoop genoeg voor mij zijn, dan zijn ze evengoed voldoende voor hen; maar dan zou het bewijs ook ondubbelzinnig zijn geleverd dat ze werkelijk genoeg voor mij zijn. De grondtoon van het karakter van de ouder zou zó moeten zijn, dat er geen spoor van twijfel wordt gewekt wat betreft het werkelijke, diepgezette, doel en voorwerp van zijn ziel.

Maar wat zal mijn kind tegen mij zeggen als ik het vertel dat ik ernstig Christus en de hemel voor hem zoek, terwijl ik het tezelfdertijd opvoed voor de wereld? Wat zal hij geloven? Wat zal een krachtiger invloed uitoefenen op zijn hart en leven - mijn woorden, of mijn daden? Laat het geweten antwoorden; en laat het een oprecht antwoord wezen, een antwoord dat voortkomt uit haar diepste diepten, een antwoord dat onweerlegbaar aantoont dat de vraag in al haar scherpte en kracht wordt begrepen. Ik geloof waarlijk dat de tijd gekomen is om zich bezig te houden met elkaars geweten. Het moet elke biddende en oplettende toeschouwer van de christenheid van de huidige dag opvallen dat het een zeer ziekelijk aspect met zich draagt; dat het niveau miserabel laag is; in één woord, dat er iets totaal fout is. Wat betreft het getuigenis voor de Zoon van God: daar wordt zelden - helaas, hoe zelden! - aan gedacht. De persoonlijke behoudenis schijnt het hoogste doel te vormen voor negenennegentig van de honderd belijdende christenen, alsof we hier werden achtergelaten om gered te worden; en niet om, als verlost, Christus te verheerlijken.

Nu zou ik in liefde, maar toch recht op de man af, de vraag willen voorleggen, of het falen in het praktische getuigenis voor Christus niet precies terug te brengen is tot de verwaarlozing van het beginsel dat zit opgesloten in de uitdrukking: 'Gij en uw huis'. Ik kan niet anders denken dan dat het er veel mee te maken heeft. Eén ding is zeker: een hoeveelheid wereldgelijkvormigheid, verwarring, en zedelijk kwaad is in ons midden ingeslopen doordat wij onze kleine kinderen in Egypte hebben achtergelaten. We zien velen, die misschien tien, vijftien of twintig jaar geleden een vooraanstaande plaats innamen in het getuigenis en de dienst, en wier hart in het werk scheen op te gaan, die nu terug zijn gegaan, die beklagenswaardig zijn en geen kracht hebben om hun eigen hoofd boven water te houden, laat staan iemand anders te helpen. Dit alles spreekt een waarschuwend taal tot de christelijke ouders die gezinnen hebben, welke als volgt luidt: ..Hoedt u om uw kleine kinderen achter te laten in Egypte'. Menige vader met gebroken hart blijft op dit moment alleen maar over, te huilen en te treuren over zijn totale mislukking met betrekking tot zijn huisgezin. Hij liet hen op een kwaad uur en tijdens een grote teleurstelling in Egypte, en nu - als hij het waagt om misschien in werkelijke getrouwheid en ernstige liefde, terloops een woord te uiten voor de oren van hen die bij hem zijn opgegroeid - dan ontmoet dit een doof oor en een onverschillig hart, omdat zij zich met kracht en beslistheid vastklampen aan dat Egypte, waarin hij hen achterliet door gebrek aan geloof en standvastigheid. Dit is een hard feit, waarvan de uiteenzetting menig hart mogelijk een steek geeft; maar de waarheid moet worden verteld, opdat het, hoewel het sommigen verwondt, voor anderen een heilzame waarschuwing moge blijken te zijn. Maar ik moet voortgaan met de bewijzen ³.

---

³ Er zit, zou ik zeggen, een ernstige fout in wanneer een christelijke ouder de opvoeding van zijn kinderen overdraagt aan onbekeerde personen, of zelfs aan hen van wie het hart niet één is met hem wat betreft afzondering van de wereld. Het is vanzelfsprekend dat een kind opziet tegen en het voorbeeld volgt van iemand die zijn opvoeding en begeleiding in handen heeft. Nu, wat kan een onderwijzer anders van een kind maken dan wat hij zelf is? Waarheen kan hij het anders leiden, dan waar hij zich zelf bevindt? Welke beginselen kan hij anders inprenten, dan die welke zijn eigen gedachten beheersen en de grondslag van zijn karakter vormen? Welnu, als ik een man zie die wordt geregeerd door wereldse beginselen - als ik duidelijk zie uit zijn wandel en karakter dat hij een onbekeerd persoon is, zal ik dan aan hem de opvoeding en onderwijzing van

In het boek Numeri worden 'de kleine kinderen' opnieuw onder onze aandacht gebracht. We hebben zojuist gezien dat het werkelijke doel van een ziel was, die in gemeenschap was met God, om met zijn kleine kinderen uit Egypte op te trekken. Zij moesten ten koste van alles van daar worden weggevoerd; maar noch geloof, noch getrouwheid zal het hierbij laten. Wij moeten niet alleen op God rekenen om ze uit Egypte te voeren, maar ook om ze in Kanaän te brengen. Hier faalde Israël op tekenende wijze. Na de terugkeer van de spionnen, gaf de vergadering na het ontmoedigend verslag te hebben aangehoord, uiting aan deze fatale woorden: 'Waarom brengt ons de Heere naar dat land, dat wij door het zwaard vallen, en onze vrouwen en onze kinderkens ten roof worden? Zou het ons niet goed zijn naar Egypte weder te keren?' (Num. 14:3). Dit was verschrikkelijk. Het was in werkelijkheid voor zover het aan hen lag, de bevestiging van Farao's sluwe voorspelling juist met betrekking tot deze kleine kinderen: 'Ziet toe, want er is kwaad voor ulieder aangezicht'. Het ongeloof rechtvaardigt altijd satan en maakt God tot een leugenaar, terwijl het geloof God altijd rechtvaardigt en bewijst dat satan een leugenaar is; en zoals het onveranderlijk waar is dat het met u zal vergaan naar uw geloof, zo vinden we aan de andere kant dat het ongeloof maait wat het zaait. Aldus was het gesteld met het ongelukkige, want ongehoorzame, Israël. 'Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere, *indien Ik ulieden zo niet doe, gelijk als gij in Mijn oren gesproken hebt!* Uwe dode lichamen zullen in deze woestijn vallen; en al uw getelden, naar uw gehele getal, van twintig jaar oud en daarboven, gij die tegen Mij gemurmureerd hebt. Zo gij in het land komt over hetwelk Ik Mijn hand opgeheven heb, dat Ik u daarin zou doen wonen, behalve Kaleb de zoon van Jefunne, en Jozua de zoon van Nun. *En uw kinderkens, waarvan gij zeidet: zij zullen ten roof worden! die zal Ik daarin brengen, en die zullen kennen dat land dat gij smadelijk verworpen hebt. Maar u aangaande, uw dode lichamen zullen in deze woestijn vallen!*' (vs.28-32). 'Zij legden de Heilige Israëls beperkingen op' wat betreft hun kleine kinderen. Dit was een afschuwelijke zonde, en het is opgetekend tot vermaning voor ons. Wat redeneert het hart van de christelijke ouder toch maar steeds met betrekking tot de wijze van handelen met de kinderen, in plaats van eenvoudig Gods standpunt over hen in te nemen. Er moge gezegd worden: Wij kunnen van onze kinderen geen christenen maken. Dat is de kwestie niet waar het om gaat. Wij zijn niet geroepen om ook maar iets van hen te 'maken'. Dit is Gods werk, en van God alleen; maar als Hij zegt: 'Breng uw kleine kinderen met u mee', zullen wij dan weigeren? Ik zou geen formalist van mijn kind willen maken, en ik zou geen werkelijke christen van hem *kunnen* maken; maar als God in oneindige genade tegen mij zegt: 'Ik beschouw uw huis als een deel van uzelf, en terwijl Ik u zegen, zegen Ik dat ook', zal ik dan in grof ongeloof van het hart deze zegen weigeren, opdat ik niet misschien het formalisme zou dienen, of omdat ik geen echtheid kan bewerken? Dat verhoede God! Ja nog meer, laat me er eerder met diepe ongeveinsde

---

mijn kinderen, of de vorming van hun karakters, toevertrouwen?

Het zou het toppunt van dwaasheid en inconsequentie zijn om dat te doen. Evengoed zou een man die een ovaalvormige kogel wenste te maken, het gesmolten lood in een ronde gietvorm kunnen gieten.

Hetzelfde beginsel is van toepassing op het lezen van boeken. Een boek is een stille onderwijzer en vormgever van de geest en het karakter. En wanneer ik geroepen word om goed te letten op het karakter en de beginselen van de levende onderwijzer, dan moet ik evengoed letten op die van de stille onderwijzer. Ik ben er vast van overtuigd dal wij, zowel met betrekking tot boeken als tot onderwijzers, nodig hebben dat onze gewetens worden aangepord en onderwezen.

blijdschap in verheugen dat God mij heeft gezegend met een zegen die zo Goddelijk rijk en vol is dat ze zich niet alleen tot mijzelf uitstrekt, maar ook tot allen die mij toebehoren; en laat het geloof, terwijl het ziet dat genade mij de zegen heeft gegeven, het in zich opnemen en het zich toe-eigenen⁴.

Maar laten wij in gedachte houden dat de manier waarop wij onze toegang tot de zegen aantonen, is door het beantwoorden aan onze verantwoordelijkheid. Te zeggen dat ik op God reken om mijn kinderen naar Kanaän te brengen, en hen toch al die tijd op te voeden voor Egypte, is een dodelijke misleiding. Mijn gedrag bewijst dat mijn belijdenis een leugen is, en ik behoef mij er niet over te verwonderen dat God in Zijn rechtvaardige wegen toelaat dat ik word verzadigd met de vrucht van mijn handelingen. Ons gedrag zal altijd het bewijs leveren van de echtheid van onze overtuiging; en hierin, evenals in al het andere, is dat woord van de Heere al te waar: 'Als iemand Zijn wil doen wil, die zal van deze leer erkennen'. Wij willen vaak de leer kennen vóór we de wil doen, en de consequentie is dat we in de grootste onwetendheid worden gelaten.

Welnu, het doen van de wil van God met betrekking tot onze kinderen is hen te behandelen zoals Hij doet, door hen te beschouwen als een deel van onszelf en hen in overeenstemming daarmee op te voeden. Die wil bestaat niet alleen maar daarin te hopen dat ze uiteindelijk misschien kinderen van God blijken te zijn, maar hen te beschouwen als degenen die reeds gebracht zijn op de plaats van voorrecht, en op grond daarvan met hen te handelen met betrekking tot alles. Te oordelen naar de gedachten en handelwijzen van vele ouders, lijkt het soms alsof zij hun kinderen net zo beschouwen als de heidenen, die geen directe belangstelling voor Christus hadden of in enige betrekking tot God stonden. Dit doet zeker op een smartelijke wijze tekort aan het Goddelijk doel. Evenmin is dit een kwestie van kinder- of volwassen doop zoals dat er zo vaak van wordt gemaakt. Nee, het is enkel en alleen een zaak van geloof in de kracht en de uitgestrektheid van dat bijzonder genadevolle woord: 'U en uw huis' — een woord waarvan we de kracht en schoonheid steeds meer zullen zien naarmate we verder gaan.

Het hele boek Deuteronomium door worden de kinderen van Israël steeds weer onderwezen de geboden, de inzettingen, de rechten en voorschriften van de wet aan hun kleine kinderen voor te houden; en deze zelfde kleine kinderen worden beschouwd als degenen die informeren naar het wezen en doel van verschillende geboden en inzettingen. De lezer kan gemakkelijk de diverse Schriftplaatsen doornemen. Ik ga nu verder naar dat waarlijk

---

⁴ Zeer velen stellen zich tevreden met de zekerheid dat op de één of andere tijd hun kinderen bekeerd zullen worden. Maar dat is niet het innemen van het standpunt dat God t.o.v. hen inneemt. Indien wij de zekerheid hebben dat zij zich binnen het bereik van Gods raadsbesluit bevinden, waarom handelen we dan niet op grond van die zekerheid? Als wij wachten totdat we zekere zichtbare bewijzen van bekering bij hen zien, voordat we handelen zoals de Schrift ons aangeeft, dan is het duidelijk dat we kijken naar iets buiten Gods belofte. Dit is geen geloof. De christelijke ouder heeft het voorrecht om nu zijn kind te zien als iemand die moet worden opgevoed voor de Heere. Hij moet dit standpunt in het geloof innemen en hem zo opvoeden, terwijl hij in de volste zekerheid tot God opziet voor het resultaat. Als ik wacht totdat ik vruchten zie, dan is dat geen geloof. Bovendien rijst de vraag: Wat zijn mijn kinderen nu? Misschien lopen ze rond als luie, eigennuttige zwervers die op treurige wijze de naam en de waarheid van Christus onteren, en desondanks stel ik me al die tijd tevreden met te zeggen: ik weet dat ze toch bekeerd zullen worden. Dit zal nooit voldoende zijn. Mijn kinderen behoren **nu** een getuigenis voor God te zijn, en dat kunnen ze alleen zijn wanneer ik het standpunt van God ten opzichte van hen inneem en met Hem de weg ga wat hen betreft.

gedenkwaardige besluit van Jozua: 'Kiest u heden, wien gij dienen zult.... maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Heere dienen' (Joz. 24:15). Merk op: 'mij en mijn huis'.

Hij voelde dat het niet voldoende was dat hij zelf persoonlijk rein zou zijn van alle contact met de verontreinigingen en gruwelen van de afgoderij; hij moest ook denken om het zedelijk karakter en de praktische toestand van zijn huis. Zou Jozua onschuldig zijn, wanneer hij geen afgoden zou aanbidden, maar zijn kinderen wel? Zeker niet. Bovendien zou het getuigenis van de waarheid op even doeltreffende wijze te gronde zijn gericht door het huis van Jozua, als door Jozua zelf; en het oordeel zou dientengevolge moeten worden uitgeoefend. Het is goed om dit duidelijk te zien. Het begin van het eerste boek Samuel geeft een zeer ernstige demonstratie van de waarheid hiervan: 'En de Heere zeide tot Samuel: Zie, Ik doe een ding in Israël, dat al wie het horen zal, dien zullen beide oren klinken. Te dienzelven dage zal Ik verwekken over Eli alles wat Ik tegen *zijn huis* gesproken heb; Ik zal het beginnen en voleinden. Want Ik heb hem te kennen gegeven, dat Ik mijn huis rechten zal tot in eeuwigheid, om der ongerechtigheid wil die hij geweten heeft; *want als zijn zonen zich hebben vervloekt gemaakt, zo heeft hij hen niet eens zuur aangezien*' (1 Sam. 3:11-15). Hier zien we dat God een dienstknecht, afgezien van wat zijn persoonlijk karakter moge zijn, als hij faalt in de gepaste besturing van zijn huis, niet onschuldig houdt. Eli had zijn zonen zuur moeten aanzien. Het was zijn voorrecht, zoals ook het onze, te kunnen rekenen op de specifieke kracht van God bij het tot onderwerping brengen van elk element van zijn huis dat het getuigenis te gronde zou kunnen richten; maar hij deed dit niet, en daarom was zijn verschrikkelijk einde dat hij zijn nek brak bij het huis van God, omdat hij zijn hart niet had gebroken wegens zijn eigen huis. Had hij op God gewacht betreffende zijn eigenzinnige zonen — had hij in geloof gehandeld - had hij aan de heilige verantwoordelijkheid die op hem rustte beantwoord, dan zou het huis van God nooit zijn ontheilgd en de ark van God niet zijn genomen. Kortom, had hij zijn huis behandeld als een deel van zichzelf, en ervan gemaakt wat het behoorde te zijn, dan zou hij niet het zware oordeel over zich hebben geroepen van Hem wiens beginsel het is om nooit de woorden te scheiden: 'Gij en uw huis'.

Maar hoeveel ouders hebben sindsdien niet gewandeld in de voetstappen van Eli! Door een volkomen vals idee met betrekking tot de hele grondslag en het karakter van de verhouding ouder - kind hebben zij toegelaten dat hun kinderen, van hun vroegere jeugd tot hun jongensjaren, en van hun jongensjaren tot hun volwassenheid, ongehinderd hun wil konden laten gelden. Aangezien ze geen geloof hadden het Goddelijk standpunt in te nemen, hadden ze zelfs geen zedelijke kracht om het menselijke standpunt te nemen om hun kinderen ertoe te brengen dat ze ontzag voor hen hebben en hen gehoorzamen, en het resultaat toont ons het meest verschrikkelijke beeld van losbandige uitspattingen en wilde verwarring. Het hoogste doel dat de dienstknecht van God zich moet stellen bij het besturen van zijn huis is, dat het getuigenis daarin strekt tot de eer van Hem tot wiens huis hijzelf behoort. Dit is werkelijk de juiste grondslag om op te handelen. Ik moet niet trachten mijn kinderen in orde te hebben, omdat het een ergernis en ongemak voor mij zou zijn ze anders te hebben, maar omdat de eer van God is betrokken bij de Goddelijke orde van de huishoudingen van al degenen die een onderdeel vormen van Zijn huis. Nu zou hiertegen echter het bezwaar kunnen worden geopperd dat wij tot op dit punt alleen maar de atmosfeer van Oud-Testamentische Schriften hebben ingeademd, en dat de beginselen en bewijzen alleen maar daaruit zijn gehaald; maar dat integendeel nu Gods beginsel van handelen is: genade naar verkiezing, en dat dit leidt tot de roeping van een man, zonder rekening te houden met alle huiselijke banden en betrekkingen, zodat u een vrome,

toegewijde, hemelsgezinde heilige zou kunnen aantreffen aan het hoofd van een zeer goddeloos, ongeregeld en werelds gezin. Ik houd vol, in tegenstelling hiermee, dat de beginselen van Gods zedelijke regering eeuwig zijn, en dat zij daarom hetzelfde moeten zijn, of ze nu worden ontvouwd in de ene eeuw of een andere. Hij kan niet op de ene tijd leren dat een man en zijn huis één zijn, en hem aanbevelen het op gepaste wijze te besturen, en op een andere tijd leren dat zij niet één zijn, maar toestaan dat hij zijn huis bestuurt zoals het hem goeddunkt. Dit is onmogelijk. Gods afkeuring of goedkeuring van de dingen vloeit voort uit wat Hij in Zichzelf is; en in deze zaak is het in het bijzonder zo dat, aangezien God Zijn eigen huis bestuurt in overeenstemming met wat Hij zelf is, Hij zijn dienstknechten beveelt hun huizen te besturen op grond van hetzelfde beginsel. Is de bedeling der genade, of van het christendom, gekomen om deze liefelijke regel ongedaan te maken? Dat verhoede God! Nee, zij heeft er eerder, zo mogelijk, nieuwe trekken van schoonheid aan toegevoegd. Werd het huis van een Jood als een deel van hemzelf beschouwd, en zou het anders zijn met het huis van een Christen? Zeker niet. Het zou een droevig misbruik en een afwijkende toepassing zijn van het hemelse woord 'genade', wanneer het werd toegepast op het wanbestuur en de demoralisatie (of: ontaarding) die hoogtij viert in de huizen van talloze christenen van de huidige dag. Is het genade om de wil de vrije teugel te laten? Is het genade om de lusten, temperamenten, grillen en begeerten van een verdorven natuur te laten uitleven? Helaas! Noem het geen genade, opdat we niet de ware betekenis van het woord zouden verliezen en ons zouden gaan inbeelden dat het zou zijn wat we het zelf hebben genoemd. Noem het bij de rechte naam - een monsterachtig misbruik - een loochening van God, niet alleen als de Bestuurder van Zijn eigen huis, maar als de zedelijke Bestuurder van het heelal — een flagrante tegenspraak van alle geïnspireerde leringen over dit hoogst belangrijke onderwerp.

Maar laten we ons wenden tot het Nieuwe Testament om te zien of we op haar heilige bladzijden geen overvloed aan bewijsmateriaal vinden voor onze stelling. Sluit de Heilige Geest in dit grote onderdeel van Zijn boek, het huis van een man uit van de voorrechten en verantwoordelijkheden die er aan zijn verbonden in het Oude Testament?

***voor het vervolg:
bestel de brochure 'U en uw huis' van C.H. Mackintosh
bij bestel@uhwdw.nl***